

# Ο γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης για την πνευματική πατρότητα

/ [Πεμπτούσια](#)



[προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=91685>]

## II. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΑΤΡΟΤΗΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΑ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟ

### A. Το χάρισμα της πνευματικής πατρότητας

Η Εκκλησία μας παραμένει μέσα στο εύρος της ιστορίας ο ακραιφνής θεματοφύλακας του λυτρωτικού έργου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.[357] Στα πλαίσια της επίγειας παρουσίας του Κυρίου, ο Οποίος « *διήλθεν ευεργετών και ιώμενος*»[358], έγινε βιωματικά γνωστό στην ανθρωπότητα το καταλλακτικό -μεσιτευτικό έργο του Θεανθρώπου. Χάρη στο έργο αυτό αποκαταστάθηκε η κοινωνία της αγάπης και της ενότητας Θεού και ανθρώπου που είχε τρωθεί με την εισβολή της αμαρτίας στην ανθρώπινη ζωή [359]. Η διαθήκη της καταλλαγής κληροδοτήθηκε στους διαδόχους του σωτηριώδους έργου του Χριστού ως εντολή του *δεσμείν και λύειν επί γης και εν ουρανοίς*[360] παράλληλα με την διδαχή και τη μαθητεία των εθνών στο μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας. Τη διακονία της πνευματικής πατρότητας αναδέχθηκαν με προθυμία και επίγνωση ορισμένοι κλητοί αλλά απροσδόκητα και ακατάληπτα εκλεκτοί της Θείας Χάριτος , για να εργασθούν την *έμπονη* διακονία της εν Χριστώ μορφώσεως ανθρωπίνων υπάρξεων[361].



Αυτή η διαδικασία απαντά σ' έναν μύχιο λυτρωτικό πόθο , ο οποίος αντανακλά εξάλλου στην αγωνιώδη αναζήτηση του πραγματικού νοήματος στη ζωή. Η υπαρξιακή αγωνία της σωτηρίας οδηγεί τον άνθρωπο στους ποιμένες και ειδικότερα στους πνευματικούς πατέρες προκειμένου να ακούσει «*ρήματα ζωής αιωνίου*»[362] κι ένα λόγο στηρικτικό, παρήγορο, λαμβάνοντας μια κατεύθυνση εξόδου από το αδιέξοδά του. Με τον τρόπο αυτό βρίσκεται ο πνευματικός πατέρας αντιμέτωπος για μια ακόμη φορά με την καθημερινή ακροβασία του εκκλησιαστικού λόγου ανάμεσα στο συσχηματισμό και την ακαμψία. Πρέπει με άλλα λόγια να ανιχνεύσει τη λύση στα υπαρξιακά διλήμματα του πιστού με οδηγό την αγάπη και την κατανόηση , » *ίνα μαρτυρή τη αληθεία*»[363] προτείνοντας με το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος κυρίως τα επώδυνα πλην επωφελή. Καλείται έτσι να βιώσει την αγωνία του πιστού ως προσωπικό του δράμα , «*συστενάζων και συνωδίνων* » αλλά και σεβόμενος με διάκριση και διακριτικότητα τα όρια των προσωπικών αντοχών και δεξιοτήτων του καθενός.

### **B. Η πνευματική συγκρότηση του Γέροντος Αιμιλιανού και η συστοίχισή του με τη γεροντική - ασκητικοπατερική παράδοση.**

Ο Γέροντας Αιμιλιανός συστοιχεί στην μακραίωνα αγιογραφική και ασκητικοπατερική παράδοση , η οποία θέλει τον πνευματικό Πατέρα καταρχήν ως τύπο και εικόνιση του Ουρανού Πατρός[364], ώστε η υπακοή προς

εκείνον να επιστρέφει ως υπακοή στον ίδιο το Θεό[365]. Διότι αυτός ο ίδιος ο Θεός αποκαλύπτει το μυστήριο της πατρότητος μέσα από την Οικονομία Του για τον άνθρωπο. Είναι ο Πατήρ του Υιού και Λόγου[366] με Τον Οποίο συνυπάρχει ταυτοχρόνως και συμπορεύεται εν αγαστή συμπνοία. Αποστέλλει το Λόγο Του εν Αγίω Πνεύματι [367], ώστε ο κόσμος δι Αὐτοῦ να ανακαλύπτει τον Πατέρα [368]. Είναι ο αεί Γεννών , ο Γράφων την ιστορία , ο Πλάστης του ανθρώπου ως αντιτύπου της υπάρξεώς Του , ο Αυτοδεσμεύων το θέλημά Του στην ανθρωπινή φύση[369], ο φιλόστοργος Πατήρ του ασώτου[370] ο αεί Αγαπών[371]. Παράλληλα είναι ο ποιμένας, ο αρχηγός, ο σύντροφος , ο υπερασπιστής, ο εξουσιαστής, ο θυσιαζόμενος , ο τρέφων, ο ζητών το απολωλός, ο απλανής οδηγός και λυτρούμενος από τους ψευδοδιδασκάλους[372].

Με πρότυπο αυτόν τον Ουράνιο Πατέρα ο π. Αιμιλιανός αποσαφηνίζει και σηματοδοτεί την πορεία του πνευματικού πατρός και γέροντος. Διέθετε πλήρη ψυχοπνευματική συγκρότηση παιδιόθεν, καλλιεργούσε την αυτογνωσία[373] και τον αυτοέλεγχο, γνώριζε εμπράκτως το θέλημα του Θεού, βίωνε ενσυνειδήτως τη λατρευτική και μυστηριακή ζωή[374]. Διέθετε ευσέβεια, καθαρότητα καρδιάς , πείρα , υπομονή , απερίσπαστη διάνοια στο έργο της καθοδήγησης - αναγέννησης[375]. Ο ίδιος είχε αναδεχθεί νωρίς το λειτούργημα της πνευματικής πατρότητος και από νεαρωτάτης ηλικίας έτηξε τον εαυτό του στη διακονία της εν Χριστώ αναγεννήσεως ψυχών.

Θεμέλιο της έμπρακτης διδασκαλίας του για το πρόσωπο του πνευματικού ήταν η ακριβής μίμηση του Χριστού-ποιμένος για να αποτελεί τύπο των υπ'αυτού καθοδηγουμένων σε κάθε πτυχή της αναστροφής του[376]. Μεγάλη του αποστολή ήταν η αναζωπύρωση του χαρίσματος της εν Χριστώ σωτηρίας αφού πρώτα ο ίδιος με φιλοτιμία κι επιμέλεια καθίστατο «αρτύον άλας» για τα τέκνα του[377]. Η πολιτεία του χαρακτηριζόταν από περίσσεια αγάπης και τρυφερότητας. Η πατρική του καρδιά επληρούτο από αληθινή γνήσια και ανεπιτήδευτη ταπεινοφροσύνη, που επιμελώς απέκρυπτε τον εσωτερικό της πλούτο. «*Ετήκετο ως κηρός*» ενώπιον Κυρίου με τον προσωπικό αγώνα της νήψεως εγκρατευόμενος, προσευχόμενος, πυκτεύων, ησυχάζων . Διακρινόταν για την κοσμιότητα, ιεροπρέπεια κι ευγένεια των τρόπων του δείγματα ενός νοικοκυρεμένου εσωτερικού κόσμου[378].

Ο λόγος του συμβάδιζε με τις πράξεις του ως «θεωρίας επίβασις». Η μόρφωσή του ήταν πολύπλευρη, ουσιαστική και ελεύθερη , ώστε να μπορεί να επιστρατεύει γνώσεις και παραστάσεις μιας εγκυκλοπαιδικής, ευρυμαθούς θύραθεν παιδείας - και όχι μονομερώς θεολογικής - για να καθιστά εύληπτα

τα διδάγματά του τα οποία διάνθιζε με εικόνες της καθημερινότητας. Η διδακτική και εν γένει κηρυγματική του διακονία αποκάλυπτε έναν ενδιάθετο λόγο που εκφραζόταν με καλλιέργεια, μεγαλοπρέπεια, στοχαστικότητα, πειστικότητα [379]. Είχε επίγνωση της υπεύθυνης και ηγετικής του θέσης ώστε να καθοδηγεί το λογικό του ποίμνιο «εν νομή αγαθή» και «εις την αυλήν των προβάτων»[380] με σαφή χριστοκεντρικό προσανατολισμό. Ανέπτυξε με ηρωισμό, αυθυπέμβαση, ανιδιοτέλεια κι αυτοθυσία την ποιμαντική του εργασία «έως ημέρα εστίν» με απaráμιλλο συγχρονισμό και εκσυγχρονισμό των διατυπώσεών του με τα δεδομένα της εποχής και της κοινωνίας ώστε να εντάσσεται μεν στο χρόνο αλλά και να τον υπερβαίνει έτσι που να καθίσταται διαχρονικός.

[Συνεχίζεται]

357. Πρωτ. Αθανασίου Γκίκα , Ο Πνευματικός και το μυστήριο της Μετανοίας , στα *Πρακτικά Ιερατικού Συνεδρίου Ι.Μ.Δράμας , Δράμα 2002*, σ. 219
358. *Πραξ. 10, 38*
359. *Α Τίτ. 2,5 και Εβρ. 8, 6 και 9,15*
360. Πρωτ. Αθαν. Γκίκα , οπ. παρ., σ. 219
361. Αρχιμανδρίτου Σωφρονίου (Σαχάρωφ), *Περί προσευχής*, εκδ. Ι.Μ.Τ.Προδρόμου Έσσεξ 1993 σ.239 πρβλ. *Γαλ. 4,19*
362. *Ιω. 6,68*
363. *Ιω. 5,33* πρβλ. Μητροπολίτου Κοζάνης Διονυσίου, *Ποιμαντικά κείμενα* , εκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθήναι 2001, σ. 69,99
364. Γέροντος Αιμιλιανού, Αββάς Ησύχιος , οπ.παρ. σ. 20, 138.
365. *Ιω. Σιναΐτου Κλίμαξ, Λόγος Δ* περί υπακοής ,οπ. παρ. σ.78 κ.ε. και σχόλια σ.414 . Πρβλ. και Αρχιμ. Νικολάου Σαχάρωφ, *Αγαπώ άρα υπαρχω - Η θεολογική παρακαταθήκη του γέροντος Σωφρονίου* , Αθήναι 2007, σ. 272-276.
366. Λεξικό Βιβλικής Θεολογίας σ. 784.
367. Αρχιμ. Αιμιλιανού ,οπ. παρ. , Κατηχήσεις τ. 2 , σ. 156, 182 , τ.3 σ. 61-2.
368. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ.5, σ.158 , τ. 2 σ. 304 , 334
369. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ.3, σ. 263, 353, 374, τ.2 σ. 300
370. Αρχιμ. Βασιλείου, *Η παραβολή του ασώτου υιού* , οπ. παρ., σ. 30 και Γρηγορίου Ιερομ., *Η Ιερά Εξομολόγησις*, οπ.παρ., σελ. 38 κ.ε. και Αιμιλιανού Αρχιμ. , οπ.παρ. , Κατηχήσεις τ. 2, σ. 330
371. Πρβλ. *Ιω 8,41 - 14, 21 - 3,35 - 5, 20 - 15,9 - 16, 27*
372. Πρβλ. *Ιω. 10,1-16 , Μτθ. 18, 12 - Πρ. 20,28*
373. Γρηγ. Νύσσης, «περί του κατ' Εικόνα και καθ'ομοίωσιν», στο P.G. τ. 44, 1332
374. *Ιω. Κορναράκη, Ποιμαντική - πανεπιστημιακά παραδόσεις*, εκδ. Α/φων Κυριακίδη, χ.χ. Θεσ/νίκη, σ. 33-52

375. Εμμανουήλ Καρπαθίου, *Εξομολογητική*, τ. Α, Θεσ/νίκη 1993, σ. 138-169
376. Πρωτ. Αθανασίου Γκίκα, *Ποιμαντική*, οπ.παρ., σ. 71 κ.ε. Πρβλ. *Α Τιμ.* 4.12 και Μ. Βασιλείου, *Όροι κατά πλάτος, μγ*, στην P.G.31, 1028 B
377. Πρβλ. *Β Τιμ.* 1,6 - *Α Τιμ.* 4, 14 - *Μτθ.* 5, 13 και *Λουκ.* 14,34
378. Επισκόπου Αθανασίου Γιέβτιτς, *μνημ. εργ.*, σ. 45
379. Αθανασίου Γκίκα Πρωτ., οπ.παρ. σ. 76-89
380. Πρβλ. *Ιεζεκιήλ* 34.14 και *Ιω.* 10.1